

Lilla flickan som inte passade in i skolans perfekta normer

En liten, liten flicka som alldeles ensam kände sig. Som om skolans mörka korridorer åt en bit av henne längst vägen hon gick mot klassrummet. Alla skratt och fniss som ekade längst med väggarna och som hon visste handlade om henne. Om hur fel hon var, hur fel hon såg ut och hur hon inte passade in i den världen hon hade kommit till. Hon var någon som var annorlunda enligt deras så kallade normer och hon visste det. Lektionen var tråkig och hon fick aldrig någon fråga ställd från läraren eller den hjälpen hon önskade sig. Hon var inte bara bortglömd av hennes så kallade skolkamrater utan även de vuxna som hade placerat hennes bänk längst bort i rummet bakom gardinerna vid fönsterna. På denna plats skulle hon aldrig bli verken sedd eller hörd. Bortglömd från världen men det var så hon ville ha det, osynlig för allt och alla. Hon satt tyst lektion in som lektion ut utan att göra ett enda ljud ifrån sig men ändå så fick hon skäll och fingrar på sig över att hon satt fel, lät fel eller för att hon aldrig skulle klara sig. Hur mycket hon än skulle skriva och lämna in skulle hennes betyg aldrig överstiga ett E för hon var inte värd något mer i deras ögon. Rasterna var långa och hemska. Hon gjorde allt för att undvika allas blickar och ord men det hjälpte aldrig. Hon ville bara vara som en av dem där superhjältarna i hennes böcker, som kunde stå emot all ondska. Men istället fick hon springa, springa för att komma undan från deras knytnävar och slag. Hon orkade inge mer, hon var blodig och smutsig men känslan av att inte ha ett värde var värre. Hennes så kallad vänner försvann lika fort som dem kom och visade inga tecken på att de en gång för länge sedan hade varit vänner. Delat samma leksaker, bytt hemligheter och varit uppe tills stjärnorna syntes. Det var som bort blåst och hemligheterna var utspridda bland alla, förutom deras för de höll hon kvar i hemligt förvar. För det var väll det vänner var tillför? För att skydda varandras tankar och ideér? Hon ville inte ha detta liv, varför var det just henne det var fel på?

Helgerorna gick fort men rädslan över skolan gick aldrig över och varje kväll somnade hon med tårar längst kinderna och mardrömmar som fick henne att svettas. Hon visste att slagen och de ekande orden skulle bli värre och värre och hur lång tid skulle det ta innan hon skulle få nog? Hon tänkte på framtiden, på hur det skulle bli när skolan är slut och hon skulle kunna välja sin egna väg. Men tänk om den vägen skulle vara lika eländig med hårda ord och slag för att hon inte skulle passa in där heller?

Att vara utstött och lämnad var något hon aldrig skulle vilja att någon annan skulle känna, men ändå önskade hon innerst inne att det skulle vara någon annan istället för henne som blev utsatt. Hon kände sig så svag och liten medan de andra stod över henne och sparkade för all kraft de hade. Hon hade fått ärr, ärr som aldrig skulle försvinna. Både mentalt som fysiskt och läkarbesöken blev fler och fler, för hennes kropp var lika slut som hon. Men hon sa inte ett ord, hon ledd i den tystnad som hon alltid gjorde. För om man är tyst så händer inget, eller hur? Men hon hade fel. Tystande gjorde sakerna värre och värre och den gjorde henne bara mindre och räddare. Hennes tystnad var det som drev dem till att fortsätta, och fortsätta skulle dem tills det inte fanns något kvar av den lilla, lilla ensamma flickan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emelie Johansson med Poeter.se id #105969 innehar upphovsrätten